

„Sepärast lahkumisse assi ikka kergem on,
„kui jummalaga — jätmine ärra jädäb.
„Meie mõttest ta ellades ei lahku —
„olgo need temma saatsjad.“ Ja nenda räs-
„kide, astus ta Willemi ette, ja ütles: „poeg!
„sa nääd, kuidas meie süddamed nutwad sin-
„no pärrast, agga sa lähhad aulikkõ asja
„peäle wälja, sest igga söddamies on üllema
„Wallitseja kässo hoidia. Ärra teota sepär-
„rast mitte sedda nimme, mis sa kannad, et
„Jummal sind aitaks kätte pärrida, mis lais-
„matta teniale on seätud — Suur Jummal!
„olle meie lapse juhataja ja wahwasta tem-
„ma süddant — Amen! Amen! Ja keif
„nustid ja ütlesid: „Amen! Amen! — ja
„pühha wait — ollemine jäi keikide peäle.
„Sest, kui waimjed sümapilgud kää, mis hea
„inimenne weel meie juures on, siis pühhad
„mõtted a. a. oad werd kema, ja se, kes peab
„lahkuma sejab meie ees, kui au-üllekon-
„naga ehhitud. Nenda seisis Willem seäl
„kui isja ütles: „no mo poeg, wotta lahku

„misse karrikat wasto — hobbofed on wal-
„mis!“

„Siis langes Willem isja kaen'a — loi-
„teise käega ümber emma, ja kui ta nende rin-
„nui nutnud, langes ta Liso kaenla — ja siis
„wendade ja õddede kaenla — ning jättis kei-
„gile jummalaga — keras siis jälle Liso pole,
„ja kuivatas ommad silmad temma sidi rin-
„na rätikõ sisse, mis ta temmale anniks olli
„tonud, üteldes: „nõud ma enam ei nutta!“
„Ja siis ta läks — ja keif teised oue peäle tag-
„ga järrele. Agga, wantri peäle minnes, ta
„watis jälle taggasi ja ütles: „Lisut arge järre
„mahha!“ — Ja keif wastasid, kui üh-
„hest suust: meie kallis laps, meie kal-
„lis õdde peab ta ollema! — need jannad
„ta weel kulis, kui wantri soitia temmaga
„ouest wälja aias. Ja Ardo Jaan tõstis
„ommad käed siis taewa pole ülles, ja ütles:
„oh se on kallis assi, se lotus Jummalala peä-
„le! kas ellame, ehk surrence, ikka Lemma
„armo tiwad meid katwad — kas name
„sedda enam, ehk näggematta — seäl ted-